

palma -fins i tot un vímet- lligat a l'espiga passava per dalt de la llosa i es subjectava darrere, a una estaca o a la soca d'algun arbre. Quan les perdius es menjaven els grans del blat, el cordell relliscava per l'espiga i queia la llosa.

Bitxaqueres

Aquest mètode és molt més desconegut que l'anterior. Encara que el seu nom el deu als bitxacs -pardals que queien fàcilment en la trampa- es podien caçar altres tipus d'ocells. Vos puc assegurar que explicar en què consistia no és gens fàcil.

Raqueta de passar el mussol per davant del gabiero.

Flauta de canya per a caçar al mussol.

vem la seua eficàcia per a la caça, però els que ho estaven explicant ens van dir que si anaves a llaurar amb el matxo tot el dia i la berena consistia en una sardina, era tot un èxit agafar un parell de pardalets i poder-los torrar a migdia.

Caçar al mussol

Una nit de lluna plena, allà pel mes de setembre,

Ahir m'ho van explicar a mi i no ho vaig entendre fins que en van fabricar una. Per això he fet un dibuix i a ell vos remet per a intentar entendre-ho. Els que escoltàvem l'explicació

qüestionà-

damunt d'un collet amb poca vegetació i després de fer un molló amb pedres i posar-li una patata amb palletes d'espert enfilades i untades en vesc, se sentia el clàssic "xiuut" d'una flauta de canya feta per mans artesanes. M'han contat que és emocionant sentir el cant del mussol quan es va apropant enganyat pel xiular de la flauta. Si puc, hi aniré algun dia, encara que siga sense posar-li vesc damunt del molló. El mussol no era l'objectiu últim del caçador. Aquesta rapaç nocturna s'utilitzava posteriorment per a fer cantar als tords que feien de reclam als paranyes. Per mig de dues anelles a les potes el nuaven damunt de la raqueta i aixina estant el passaven per davant dels gabieros -eren els tords que guardaven en gàbies per a cantar-. El vesc utilitzat per a caçar al mussol i per a caçar al parany es podia fer de varies plantes. Una d'elles és la lonja; es cria pels llits de les rambles i si es talla, la sàvia que ix per la ferida fa unes boletes que mesclaven després amb oli d'oliva i aigua obtenint el vesc -a vegades també posaven pega grega, que és un derivat de la resina de pi, per a fer el vesc de major qualitat. Una altra planta és del grèvol; quan l'arbust està en plena sàvia -era tradicional fer-ho el dia de Sant Pere- s'arrancaven unes tires de pell de la soca amb una eina de fusta, per a després posar-les dins d'un poal d'aigua durant 21 dies.

Es rascava la part interior de la pell -sempre en eina de fusta ja que si s'utilitzava ferro eixia el vesc negre-, es netjava passant-lo varies vegades per l'aigua i lo que quedava era el vesc. Amb el vesc fet, s'untaven

les palletes d'espert i s'embolicaven amb una pell de cabrit o de conill i... a caçar.

Caçar amb fura

La perdiu i el conill sempre han sigut dues peces claus de la caça en el nostre poble. Els clapits de curricades de xarnegos perseguint a un conill sempre han sigut habituals. Prou sovint -sobretot abans, quan les escopetes no eren tan efectives

Fura.